

பணத்தின் மதிப்பு (Value of Money)

1) பொருள் (Meaning):

பண்டங்கள், பணிகள் ஆகியவற்றை வாங்கும் திறனையே பணத்தின் மதிப்பு குறிப்பிடுகிறது. அதிகப் பண்டங்கள், பணிகள், வாங்க முடியுமானால் பணத்தின் மதிப்பு அதிகம் என சொல்லப்படுகிறது.

பணத்தின் மதிப்பின் விலை மட்டமுள் :

பணம் என்ற கருத்து பண்டங்கள், பணிகள் ஆகியவற்றின் விலைகளோடு தொடர்புடையது. பணத்தின் மதிப்பு என்பது அளவுக் கொண்டு வாங்கப்படும் பொருட்கள், பணிகள் ஆகியவற்றின் விலைகளைப் பொறுத்தது. விலைமட்டம் அதிகமாக இருக்குமானால், பணத்தின் மதிப்பு குறையும். மாறாக விலைமட்டம் குறைவாக இருக்குமானால் பணத்தின் மதிப்பு அதிகமாக இருக்கும். எனவே பணத்தின் மதிப்பிற்கும் விலைமட்டத்திற்கும் உள்ள உறவு தலைகீழாக இருக்கும். அச்சு கணித முறைப்படி பணத்தின் மதிப்பினை கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிடலாம்.

$V_m = 1/P$. இதில் V_m என்பது பணத்தின் மதிப்பையும் P என்பது விலை மட்டத்தையும் குறிக்கின்றன.

பணத்தின் மதிப்பை அளக்க உதவும் அளவுகோல்கள் :

1) மொத்த அளவு :

இவ்வளவுகோல்படி, மொத்த அங்காடியில் விற்கப்படும் பொருட்களின் அடிப்படையில் பணத்தின் மதிப்பு குறிப்பிடப்படும். இதுவே பணத்தின் மொத்த மதிப்பினை ஆகும். இவ்விலைகள் அன்றாடம் குறிக்கப்படுவதாலும், எளிதாகக் கிடைப்பதாலும் இவ்வித அளவுகோல் விரும்பப்படுகிறது.

2) சில்லரை அளவு :

சில்லரை மற்றும் நுகர்வு அடிப்படையில், பணத்தின் மதிப்பு சில்லரை விலைகளின் அடிப்படையில் குறிப்பிடப்படுகிறது. இது சாதாரண குடும்ப நுகர்வுக்காக வாங்கும் பண்டங்கள், பணிகள் இவற்றின் விலைகளின் அடிப்படையில் அமையும். இதனை சில்லரைப் பணமதிப்பு என அழைப்பர். இதில் இரண்டு சிக்கல்கள் உள்ளன. 1) வாங்கப்படும் பண்டங்கள், பணிகளைத் தீர்க்கமாக முடிவு செய்வது 2) அவற்றின் விலைகளை நிர்ணயிப்பது.

3) உழைப்பு அடிப்படை :

இவ்வளவீட்டில் பணத்தின் மதிப்பு உழைப்பின் அடிப்படையில் குறிப்பிடப்படுகிறது. ஒரு நாள் வேலைக்கு, உழைப்புக்கு அளிக்கப்படும் கூலி விகிதத்தின் அடிப்படையில் இது பொதுவாக அளக்கப்படும். இது உழைப்பின் பணமதிப்பு என குறிப்பிடப்படுகிறது. உழைப்பின் பல்வேறு அலகுகள் ஒரே தாத்தையாக இல்லாததால் இவ்வளவுகோலை வைத்து பணத்தின் மதிப்பை அளவிடல் கடினம்.

பணத்தின் முழு மதிப்பை அளத்தல் கடினம். பரிமாறப்படும் எல்லாப் பொருட்களின் விலைகளையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்வது கடினம். காரணம் மக்கள் சில பொருட்களின் விலைகளை அறிவதையே விரும்புகின்றனர். வியாபாரிகள் பணத்தின் மொத்த மதிப்பையும், நுகர்வோர் சில்லரை மதிப்பையும், உற்பத்தி செய்வோர் உழைப்பின் மதிப்பையும் கருதுகின்றனர். இவ்விதப் பணமதிப்பின் பகுப்பு சில தொல்லைக்கு உட்பட்டது. எனவே பணத்தின் தராதர மதிப்பே முக்கியம். ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தைவிட பல காலங்கள் அடங்கிய காலத்தில் (மாதங்கள்/ஆண்டுகள்) ஏற்படும் பணமதிப்பு மாற்றத்தை அளவிடுவதே நல்லது.

2. பணத்தின் மதிப்பை அளவிடுதல் & குறியீட்டு எண் (Measurement of the Value of Money & Index Numbers):

குறியீட்டு எண் என்றால் என்ன?

பணத்தின் மதிப்பில் ஏற்படும் மாற்றங்களை அளந்தறிய உதவும் புள்ளியல் முறைக்கு குறியீட்டு எண்கள் என பெயர். விலை மட்டத்தை

3) வாழ்க்கைச் செலவுக் குறியீட்டு எண்ணின் பயன் :

பல்வேறு தொழிலாளர்களைப் பற்றிய வாழ்க்கைச் செலவுக் குறியீட்டு எண் அவர்களின் உண்மை வருவாய் உயர்ந்திருக்கிறது, இல்லையா என குறிப்பிடுகிறது. வாழ்க்கைச் செலவுக் குறியீட்டு எண்களில் காணப்படும் மாற்றங்களைப் பொறுத்து தொழிலாளர்க்கு கூலியும் பஞ்சுப்படியும் வழங்கப்படுகின்றன.

4) பணத்தின் வாங்கும் சக்தியை அளவிட உதவுகிறது :

குறியீட்டு எண்கள் இரண்டு நாடுகளிடையே நிலவும் மாற்று வலிமையை நிர்ணயிக்க உதவுகிறது. ஒரு நாட்டு நாணயத்தின் வெளிநாட்டு மதிப்பு உள்நாட்டில் நிலவும் விலைமட்டத்தைப் பொறுத்து அமைகிறது.

5) வருமானவரி விலக்குச் செய்ய உதவுகிறது :

வருமான வரியிலிருந்து விலக்களிக்கப்படும் தொகையைத் தீர்மானிக்க சில நாடுகளில் விலைவாசிக் குறியீட்டு எண் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

6) குறியீட்டு எண்கள் நுகர்வோருக்கும் உற்பத்தியாளருக்கும் உதவுகிறது.

3. பணத்தின் தேவையும் அளிப்பும் (The Demand For And Supply of Money)

பணத்தின் தேவை (Demand for Money) :

பணத்தை நேரடியாக நுகர முடியாது. பல பொருட்களை வாங்குவதற்காகவே மக்களுக்கு பணம் தேவைப்படுகிறது. மக்கள் பணத்தைத் தங்கள் வசம் வைத்துக் கொள்வதற்காகவும் அதனை விரும்பலாம். முதலில் சொல்லப்பட்டது பணத்தின் பேரவகைத் தேவையையும், பின்னர் சொல்லப்பட்டது பணம் ஒரு மதிப்புக் களஞ்சியமாகச் செயல்படுவதையும் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

தொன்மைப் பொருளியல் அறிஞரின் கருத்து :

தொன்மைப் பொருளியல் அறிஞர்களான ஜே.எஸ்.மில், இர்விங் பிசர் போன்றோர் பணம் முக்கியமாக ஒரு மாற்று மையமாக செயல்படுவதாகக் குறிப்பிட்டனர். ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் பேரவகைக்காக பயன்படும் பண்டங்கள், பணிகள் இவற்றின் மொத்த

அளவு தான் பணத்தின் தேவையை நிர்ணயிக்கின்றது. மிக அதிகமான பண்டங்கள், பணிகள் பேரத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டால் பணத்தின் தேவையும் அதிகமாகும். தொன்மைப் பொருளியல் அறிஞரின் கருத்துப்படி ரொக்கமாக வைத்திருக்கும் பணம் தேக்க நிலையுடையதாகும்.

தற்காலக் கருத்து :

கெயின்ஸ் மற்றும்முள்ள கேம்பிரிட்ஜ் பொருளியல் வல்லுநர்கள் பணம் ஒரு மதிப்பு நிலைக்களன் என்ற கருத்தை வலியுறுத்தினர். பண்டங்கள், பணிகள் வாங்குவதற்கு மட்டுமல்லாமல், பணம் சேமிப்பதற்காகவும் தேவைப்படுகிறது. சேமிப்பும், முதலீடும் பணத் தேவைக்கான காரணங்களாகும். மக்கள் தங்கள் சொத்தில் ஒரு பகுதியை ரொக்கமாக வைத்துக் கொள்ள விரும்புகின்றனர். ஏனெனில் அது மதிப்பைச் சேமிக்க உதவுகிறது. பணமே நிறைவான ரொக்கச் சொத்தாகும்.

பணத்தின் தேவையைப் பற்றிய கெயின்ஸின் கருத்து :

மக்கள் பணத்தை ஏன் கையில் வைத்துக் கொள்ள விரும்புகிறார்கள் என்பதற்கு கெயின்ஸ் கீழ்க்கண்ட மூன்று காரணங்களை குறிப்பிடுகிறார்.

1) வாணிப நோக்கம் (Transaction Motive) :

மக்கள் வாரம் ஒரு முறையோ மாதம் ஒரு முறையோ வருமானத்தைப் பெறுகின்றனர். இடைப்பட்ட காலத்தில் அன்றாடச் செலவுகளுக்கு பணம் தேவைப்படுகிறது. அதற்காக பணம் ஒதுக்கி வைக்கின்றனர். இவ்வாறே உற்பத்தியாளர்கள் தினமும் தொழிலாளர்க்கு கூலியைக் கொடுப்பதற்கும், மூலப்பொருட்களை வாங்குவதற்கும் பணத்தை ஒதுக்கீடு செய்கின்றனர். இவ்வாறு ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட பணமானது வாணிப நோக்கம் கொண்டு செய்யப்பட்டதாக கருதப்படுகிறது.

2) முன்னெச்சரிக்கை நோக்கம் (Precautionary Motive) :

தனி மனிதர்களும், வாணிப நிலையங்களும் எதிர்பாராத நிலைமைகளைச் சமாளிக்கப் பணத்தை ஒதுக்கீடு செய்கின்றனர். எடுத்துக்காட்டு : திடீரென்று உடல் நலம் இல்லாது போனால் ஏற்படும் மருத்துவச் செலவுகளை சமாளிக்க, திடீரென்று வேலையை இழந்தால், விபத்து ஏற்பட்டால் சமாளிக்க.

3) ஊக நோக்கம் (Speculative Motive):

எதிர்கால அங்காடி நிலையை முன்னகட்டியே இப்படித்தான் அமையப்பெறும் என்று நல்லமுறையில் ஊகம் செய்து, அதன் மூலம் இலாபம் சம்பாதித்துக் கொள்ளக்கூடிய வாய்ப்பை ஊகநோக்கம் என்கிறார்கள். எடுத்துக்காட்டாக பத்திரங்களின் விலையில் ஏற்றம் ஏற்படும் என்று நினைத்தால், மக்கள் பத்திரங்களை திகழ்காலத்தில் வாங்கி, எதிர்காலத்தில் இலாபம் சம்பாதிக்க விரும்புவார்கள். இதற்காக பணம் ஒதுக்கீடு செய்வார்கள்.

மேற்கூறப்பட்ட மூன்று நோக்கங்களிலும் மிக முக்கியமானது ஊக வாணிப நோக்கமாகும் என்று கெயின்ஸ் கருதுகிறார். ஏனெனில் இந்நோக்கத்திற்காக மக்கள் கையில் வைத்துக் கொள்ளக்கூடிய ரொக்கத்தின் அளவு வட்டி விகிதத்தின் தொடர்புடையது. அதிகமான வட்டி விகிதத்தில் குறைந்த அளவு பணமும், குறைந்த வட்டி விகிதத்தில் அதிக அளவு பணமும் இந்த நோக்கத்திற்காக விலைத்தில் பிடுக்கி அளவு பணமும் இந்த நோக்கத்திற்காக வைத்துக் கொள்ள விரும்புவர். இவ்விலை தலைகீழ் உறவினைக் கீழ்க்கண்ட எடுத்துக்காட்டு பலப்படுத்தும். ஒருவர் ரூ. 500க்கு பத்திரங்கள் வாங்க விரும்புவதால் கொள்வோம். வட்டி விகிதம் 4 சதவிகிதமாய் உள்ளது. இத்தகையதில் ஆண்டு ஒன்றுக்கு இப்பத்திரத்தின் மூலம் ரூ. 20 வருமானம் கிடைக்கிறது. வட்டி விகிதம் 5 சதவிகிதமாக உயர்ந்தால் அதே ரூ. 20 வருமானத்தைப் பெற ரூ. 400 முதலீடு செய்தால் போதும். வட்டி விகிதம் அதிகமாகும்போது, பத்திர விலைகள் குறைகின்றன என்பதும், வட்டி விகிதம் குறைவாய்போனால், பத்திர விலைகள் அதிகரிக்கின்றன என்பதும் இதன் பொருளாகும். வட்டி விகிதம் அதிகமாக இருக்கும்பொழுது மக்கள் ஊக வாணிபத்திற்காக குறைவான பணமே வைத்திருப்பார்கள் என்பது இதனால் தெரிகிறது. வட்டி விகிதம் குறைவாக இருக்கும்போது மிகவும் விரும்பும் அதிகமாக இருக்கும்.

இவ்வாறு பேர நோக்கம், முன்னெச்சரிக்கை நோக்கம் ஆகியவை வருமான அளவைப் பொறுத்து அமைகின்றன. ஆனால் பணத்தின் ஊக வாணிபத் தேவை வட்டி விகிதத்தைப் பொறுத்து அமைகின்றது. இவ்வாறு பணத்தின் தேவை மேற்கூறியபிட்ட பல்வேறு நோக்கங்களினால் எழுகிறது.

பண அளிப்பிற்கு இலக்கணம் :

இரண்டு இனங்கள் :

பணத்தின் அளிப்பு இரண்டு இனங்களை உள்ளடக்கியது. அவையாவன :

1. நாணயப் பகுதி (Currency Components)
2. வைப்புப் பகுதி (Deposit Components)

நாணயப் பகுதி என்பது மைய வங்கியினால் வெளியிடப்பட்ட நாணயங்கள் மற்றும் காசிகள் பணத்தைக் குறிக்கும். வைப்புப் பகுதி என்பது வணிக வங்கிகளில் தேவைப்படும்பொழுது மக்கள் எடுத்துக் கொள்ளக்கூடிய வகையில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்ற தேவை வைப்புக்களைக் குறிக்கும்.

நாணயப் பணம், வைப்புப் பணம் இவை இரண்டின் பணி :

நாணயப் பணம் என்பது சுட்டிவைப்பு பணமாகும். ஏனெனில் அது எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதாய் உள்ளது. அதற்கு பொதுவான பணம் என்ற பெயரும் உண்டு. இவ்விலைப் பொதுவான பணத்தைக் கொண்டு சிறிய போதுகள் நிகழ்த்தப்படுகின்றன.

வங்கிப் பணத்திற்கு வைப்புப் பணம் என்ற பெயர் உண்டு. வணிக வங்கிகளில் மக்கள் வைத்துள்ள தேவை வைப்புக்கள் இதனைக் குறிக்கும். மிகப் பெரிய அளவில் உள்ள போர்கள் வங்கிப் பணத்தைக் கொண்டு தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. தேவை வைப்புக் களுக்கு சுட்டி அத்தலது கிடையாது. எனவே அவை பொதுவாக பணமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதில்லை. எனவே அதனை விரும்பத்திறகு விட்டபட்ட (Deposits) பணம் என அழைக்கிறோம்.

பண அளிப்பிற்கு விலக்கப்பட்ட இனங்கள் :

முதலாவதாக, வணிக வங்கிகள் பண இருப்பாக (Cash Reserves) வைத்திருப்பது பண அளிப்பில் சேராது. இரண்டாவதாக மைய வங்கி இருப்பாக வைத்திருக்கிற தங்கம் இதில் சேராது. ஏனெனில் தங்கம் பன்னாட்டும் பணமாகச் செயல்படுகிறது. அது உள்நாட்டில் புழங்க அனுமதிக்கப்படவில்லை. மூன்றாவதாக, அரசும், மைய வங்கியும் வைத்திருக்கிற பணம் விலக்கப்படுகிறது, காரணம் அது மக்களது தேவை வைப்புக்குத் தேவையான பாதுகாப்பு அளிக்கின்ற இருப்பாகும்.

9. போக்குவரத்து வளர்ச்சி :

9-ஆம் நாட்டில் போக்குவரத்து, தொடர்பு வசதி வளர்ச்சியடையும் பொழுது முன் இருந்ததைக் காட்டிலும் விரைவாக பண்டங்கள், பணிகள் முதலியன வாங்கப்படுகின்றன, விற்கப்படுகின்றன. இதன் காரணமாக பணத்தின் புழக்க வேகம் அதிகமாகிறது.

5. பணவியல் கோட்பாடுகள் (Monetary Theories)

1. இர்வின் ஃஷர் பணத்தொகைக் கோட்பாடு (Fisher's Quantity Theory)

முன்னுரை :

விசையின் மாற்றம் ஏற்படும்பொழுது பணத்தின் மதிப்பில் மாற்றம் ஏற்படுகிறது. ஏறிய விசையில் பணத்தின் மதிப்பு குறையும், குறைந்த விசையில் பணத்தின் மதிப்பு கூடியும் இருக்கிறது. பொருளியல் வல்லுநர்கள் பணத்தின் மதிப்பு மாற்றத்திற்கான காரணங்களை சில கோட்பாடுகள் மூலம் விளக்குகின்றனர். பணத்தின் அளவைப் பொறுத்தே பணத்தின் மதிப்பு அமையும் என்று இக்கோட்பாடு எவ்வாறு வந்ததுவதால் இக்கோட்பாட்டை பண அளவுக் கோட்பாடு என்று அழைக்கின்றனர்:

மேலே கூறப்பட்ட கோட்பாட்டை 17 ஆம் நூற்றாண்டிலேயே லார், ஹூயும் போன்றவர்கள் விளக்கியுள்ளார்கள். இக்கோட்பாட்டைத் திருத்தி, தற்கால நிலைமைக்கேற்ப அமெரிக்க நாட்டைச் சார்ந்த இர்வின் ஃஷர் என்பவரும், கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகத்தைச் சார்ந்த மாசர்ஸ்க், டாப்சன் போன்றவர்களும் சிறப்பாக விளக்கம் தந்துள்ளார்கள். ஃஷரின் பண அளவுக் கோட்பாட்டின் விளக்கமானது மாற்றுச் சமன்பாடு என்ற பெயரில் வழங்குகிறது.

ஃஷரின் மாற்றுச் சமன்பாடு (Fisher's Equation of Exchange):

ஃஷரின் கோட்பாடு :

எந்த ஒரு பொருளின் மதிப்பும் அப்பொருளின் அளிப்பையும் தேவையையும் பொறுத்து அமையும். இதே போன்று பணத்தின் மதிப்பும்

அதன் அளிப்பையும் அந்தகால தேவையையும் பொறுத்து அமையும் என்று ஃஷர் விளக்குகிறார். பணத்தின் அளிப்பு கூடும்பொழுது விசையாகி கூடும், மதிப்பு குறையும். பணத்தின் அளிப்பு குறையும்பொழுது விசையாகி குறையும், பணத்தின் மதிப்பு உயரும்.

தேவைப் பக்கம் :

பணம், பொருட்களை வாங்கக்கூடிய இடையீட்டுக் கருவி. இதே முன்னிட்டே அதனுடைய தேவை எழுகின்றது. கருங்கக்கூறின் பொருட்களை வாங்குவதற்கும், சிறப்பதற்கும் பணத்திற்கான தேவை எழுகின்றது என ஃஷர் கூறுகிறார். எனவே நாட்டில் நடைபெறும் மொத்தப் பேரங்கனின் பணமதிப்பைத் தெரிந்து கொண்டால் பணத்திற்கான தேவையின் அளவை ஊகித்துக் கொள்ளலாம். பணத்திற்கான தேவை, மொத்தப் பேரங்களை விசையால் பெருக்கினால் கிடைக்கப்பெறும். பேரங்கனின் அளவைக் குறிப்பதற்கு ஃஷர் T என்ற ஆங்கில எழுத்தையும் பொதுவான விசையை குறிக்க P என்ற ஆங்கில எழுத்தையும் பயன்படுத்துகிறார். எனவே பணத்திற்கான தேவையானது PT ஆகும்.

அளிப்புப் பக்கம் :

நாட்டில் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் புழக்கத்திலுள்ள பணமே அதனுடைய அளிப்பைப் புலப்படுத்தும். பண அளிப்பைக் கணக்கிட சட்டமுறை பணத்தையும் கணக்கில் கொள்ள வேண்டும். மேலும் ஒரு குறிப்பிட்ட ஆண்டில் பணப்புழக்கத்தைக் கணக்கிட பணத்தின் கழற்சி வேகத்தையும் கண்டு கொள்ள வேண்டும். கழற்சி வேகம் என்பது எந்தனை முறை பணமானது கைமாறி இருக்கிறது என்பதைக் குறிக்கும். ஃஷர் புழக்கத்திலுள்ள அளவுப் பணத்தின் அளிப்பைக் குறிக்க M என்ற ஆங்கில எழுத்தையும், புழக்கத்தில் உள்ள வங்கிப் பணத்தின் அளிப்பைக் குறிக்க M₁ என்ற ஆங்கில எழுத்தையும், அளவுப் பணத்தின் கழற்சி வேகத்தைக் குறிக்க V என்ற எழுத்தையும், வங்கிப் பணத்தின் கழற்சி வேகத்தைக் குறிக்க V₁ என்ற எழுத்தையும் பயன்படுத்துகிறார். எனவே பணத்தின் அளிப்பானது $MV + M_1V_1$ ஆகும்.

சமநிலை :

சமநிலையில், தேவையின் அளவும் அளிப்பின் அளவும் ஒன்றுக்கொன்று சமமாக அமையும். இதே போன்று பணத்தின் அளவும், பணத்திற்கான தேவையின் அளவும் ஒன்றுக்கொன்று சமமாக அமைகிறது. இதனை பிஷர் கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிடுகின்றார் :

$$PT = MV + M_1V_1$$

$$P = \frac{MV + M_1V_1}{T}$$

சமன்பாட்டின் விளக்கம் :

பணத்தின் மதிப்பு, பணத்தின் அளவு, பணத்தின் சுழற்சி வேகம், பேரங்களின் அளவு இவைகளைச் சார்ந்திருக்கும்.

எடுகோள்கள் :

குறுகிய காலத்தில் T, V, V₁ ஆகியன மாறாதிருப்பதாகவும், இவற்றின் விகிதமும் மாறாதிருப்பதாகவும் கருதுகிறார். எனவே P மாற்றமுறுவது MM, ஆகியவை மாற்றமுறுவதை ஒட்டியே அமையும்.

அ) பணத்தின் பணி மாற்று மையமாகப் பணியாற்றுவதே.

ஆ) வேலை நிறைவுப் பொருளாதாரத்தை எடுகோளாக அமைத்துள்ளார்.

குறைகள் :

பண அளவுக் கோட்பாட்டில் பல குறைகள் உள்ளன என்று பல பொருளியல் வல்லுநர்கள் சுட்டிக்காட்டியுள்ளனர். அவை பின்வருமாறு :

அ) T, V, V₁ போன்றவை குறுங்காலத்தில் மாறாது அமைந்திருக்கும் என்பது பொருத்தமான எடுகோளாகாது.

ஆ) பணத்தை இடையீட்டுக் கருவியாக மட்டுமின்றி, சொத்தைச் சேமித்து வைப்பதற்காகவும் விரும்புகிறோம். பிஷர் முன்னதை வலியுறுத்தி, பின்னதைப் புறக்கணித்துள்ளார் என்று கெயின்ஸ் குறை கூறியுள்ளார்.

இ) வேலை நிறைவு நிலை எய்தியுள்ள ஒரு பொருளாதார அமைப்பிற்கே பணஅளவுக் கோட்பாடு பொருத்தமுடையது. ஆனால் நடைமுறையில் எந்த நாட்டிலும் வேலை நிறைவு நிலையை காணமுடியாது.

ஈ) இக்கோட்பாடு வாணிபச் சுழலுக்கான காரணத்தை திருப்திகரமாக விளக்கவில்லை.

உ) நாட்டிலுள்ள மக்களின் வருமானம் மட்டுமே பணத்தின் மதிப்பு மாறுவதற்கு காரணம் என்று கெயின்ஸ் விளக்கம் தந்துள்ளார். அவ்விளக்கம் எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

முடிவுரை :

இக்கோட்பாட்டில் பல குறைகள் இருப்பதால், தற்காலத்தில் இது ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. கெயின்சின் சேமிப்பு முதலீட்டுக் கோட்பாடே சிறந்தது என ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு பெரிதும் ஆக்கம் பெற்றுள்ளது. 1956ல் மில்டன் பிரீடுமேன் என்ற அமெரிக்கப் பொருளியல் நிபுணர் பணஅளவுக் கோட்பாட்டைத் திருத்தி சிறப்பான விளக்கம் கொடுத்துள்ளார். அது அனைவரையும் கவர்ந்துள்ளது.

**2. ரொக்க இருப்புக் கோட்பாடு
(Cash Balance Approach)****முன்னுரை :**

கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த பிகு, இராபர்ட்சன், கெயின்ஸ், மார்ஷல் ஆகியோரால் இக்கோட்பாடு வெளியிடப்பட்டது. இது மக்களின் ரொக்க விருப்பத்தை வலியுறுத்துகிறது. எனவே இக்கோட்பாடு கேம்பிரிட்ஜ் சமன்பாடு அல்லது ரொக்க இருப்புக் கோட்பாடு எனும் பெயர்களைப் பெற்று உள்ளது. இது பிஷரின் கோட்பாட்டைச் சற்று மாறுபட்ட முறையில் விளக்குகிறது.

கேம்பிரிட்ஜ் சமன்பாட்டில் பணத்தின் தேவை :

மக்களின் ரொக்க விருப்பத்திற்கான காரணங்கள் பணத்தின் தேவையை விளக்குகின்றன. கெயின்சின் கருத்துப்படி கீழ்க்கண்ட

மூலகையான நோக்கங்கள் தான் ரொக்க விருப்பத்திற்கான காரணங்கள் :

1) வாணிப நோக்கம் அல்லது பேர நோக்கம் :

முதலாவதாக மக்கள் தங்கள் வருவாயை வாரம் ஒரு முறையோ மாதம் ஒரு முறையோ பெறலாம். ஆனால் அவர்கள் ஒவ்வொரு நாளும் செலவு செய்கின்றனர். எடுத்துக்காட்டு : குடும்பத்தின் அன்றாடப் காய்கறிச் செலவு, அலுவலகம் செல்வோரின் அன்றாடப் போக்குவரத்துச் செலவு போன்றவை. இதே போன்று வணிகர்களுக்கும், உற்பத்தியாளர்களுக்கும் அவர்கள் வருவாயின் கால இடைவெளியில் தோன்றக்கூடிய செலவுகட்கு பணம் தேவைப்படுகிறது. இவர்கள் முந்திய வருவாயின் ஒரு பகுதியை ரொக்கமாக வைத்துக் கொள்ளக்கூடும்.

2) முன்னெச்சரிக்கை நோக்கம் :

இரண்டாவதாக தனிமனிதரும் வணிக நிறுவனங்களும் எதிர்பாராத சூழ்நிலைகளைச் சமாளிக்க தங்கள் வருவாயின் ஒரு பகுதியை சேமிக்கின்றனர். எடுத்துக்காட்டு : நோய்காலச் செலவுகள், விபத்துகள், இறப்பு, எதிர்பாராத இழப்புகள் முதலியன.

3) ஊக வாணிப நோக்கம் :

மூன்றாவதாக செல்வம் படைத்த பலர், ஊக வாணிப நோக்கத்தோடு பணத்தை ரொக்கமாக வைத்துக் கொள்ளக்கூடும். இது அல்வப்போது நிகழும் வட்டிவீதத்தைப் பொறுத்து இருக்கும். இது தவிர, விலை நிலவரத்தைப் பொறுத்தும் ஊக வாணிப நோக்கம் அமையக்கூடும். விலைகள் உயரும்போது, பணத்தின் மதிப்பு குறைவதால், மக்கள் தங்கள் சேமிப்புகளைப் பொருட்களாக மாற்றக் கூடும். மாறாக விலை வீழ்ச்சியின் போது பணத்தின் மதிப்பு கூடுவதால் சேமிப்பு ரொக்கப் பணமாக வைத்துக் கொள்ளப்படும்.

இம்மூலகை நோக்கங்களுக்காகவும் ரொக்கம் வைத்துக் கொள்ளப்படுவதை கெயின்ஸ் நீர்மை விருப்பம் அல்லது ரொக்கம் விருப்பம் என்றார். மேற்குறிப்பிட்ட மூலகை நோக்கங்களையும் சுருக்கமாக $LP = F(TM + PM + SM)$ என குறிப்பிடலாம். மக்கள் ஒரு மாதத்திற்கு தேவையான அளவு பணத்தை ரொக்கமாக வைத்துக்

கொள்ள விரும்புகின்றனர். அதாவது மொத்த உண்மை வருவாயில் 1/12 பங்கினை வைத்துக்கொள்ள விரும்புகின்றனர். எனவே பணத்தின் தேவையானது மொத்த உண்மை வருவாயின் ஒரு பகுதியாக குறிப்பிடுகிறது. இந்தப் பகுதி (மக்கள் ரொக்கமாக வைத்துக் கொள்ள விரும்புவது) K என்ற எழுத்தால் குறிப்பிடப்படுகிறது எனவும், உண்மை வருவாய் R என்ற எழுத்தால் குறிப்பிடப்படுவதாயும் வைத்துக் கொள்வோம். இதனைப் பண அளவில் குறிப்பிட வேண்டுமாயின், நிலவுகின்ற விலையால் பெருக்க வேண்டும். P என்பது விலையைக் குறிப்பதாகக் கொள்வோம். எனவே பணத்தின் தேவை என்பது KPR க்குச் சமம்.

பணத்தின் அளிப்பு :

பணத்தின் அளிப்பு என்பது மொத்தக் காகித நோட்டுக்கள், நாயணங்கள், கருப்புப் பணம் இவற்றைக் குறிக்கும். ஒரு சமுதாயத்தில் நிலவுகின்ற பணம் என்பது பணமாகவோ, பண்டமாகவோ அமையும். எனவே பணத்தின் தேவை பணத்தின் மொத்த அளிப்பிற்குச் சமமாக அமையும்.

கேம்பிரிட்ஜ் சமன்பாடுகள் :

மார்ஷலின் சமன்பாடு (Marshallian Equation) :

மார்ஷலின் சமன்பாட்டை கீழ்க்கண்டவாறு கூறலாம் :

$$M = KPY$$

இதில் M என்பது மொத்தப் பணத்தின் அளவைக் குறிக்கிறது.

Y என்பது மொத்த உண்மை வருவாய்.

K என்பது ரொக்கமாக வைத்துக்கொள்ள விரும்பும் மக்களது உண்மை வருவாயின் பகுதியாகும்.

P என்பது பணத்தின் வாங்கும் சக்தியாகும்.

இந்தச் சமன்பாட்டின் கீழ், பணத்தின் மதிப்பு தற்சமயம் மக்களிடமுள்ள மொத்தப் பணஅளிப்பைக் கொண்டு (M) மொத்த வருவாயில் (KY) மக்கள் வாங்கவிரும்பும் பொருளின் அளவை வகுப்பதன் மூலம் கணிக்கப்படுகிறது.

$$\text{எனவே } P = \frac{KY}{M}$$

மார்ஷலின் கருத்துப்படி, பணத்தின் மதிப்பு M மாறுவதை மட்டுமல்லாமல், K ன் மாற்றத்தைப் பொறுத்தும் அமைகிறது. பணத்தை ரொக்கமாக வைத்துக்கொள்ளும் எண்ணம் விரைவாக மாறுவது விலைகளைப் பெருமளவு மாற்றலாம்.

பிசுவின் சமன்பாடு :
இது நான் மிகப்பழமையானதும் அதிகச் செல்வாக்கு உள்ளதுமானதும் ஆகும். பிசுவின் சமன்பாடு வருமாறு :

$$M = KPR \text{ அல்லது } P = \frac{KR}{M}$$

மார்ஷலின் சமன்பாடு

$$M = KY \text{ அல்லது } P = \frac{KY}{M}$$

ராபர்ட்சன் சமன்பாடு

$$M = KTP \text{ அல்லது } P = \frac{KP}{M}$$

கெயின்சின் கோட்பாடு

$$N = PK$$

கேம்பிரிட்ஜ் சமன்பாடும், பிஷரின் சமன்பாடும் ஒரு ஒப்பீடு (Comparison between Cambridge Equation and Fisher's Equation):

அடிப்படையில், இரு கோட்பாடுகளும் பணத்தின் அளிப்பினாலும் அதன் தேவையினாலும் விலைகள் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன என்பதை ஒப்புக்கொள்கின்றன. ஆனாலும் இக்கருத்தினை அணுகும்விதத்தில் இரண்டும் மாறுபடுகின்றன.

பிஷரின் மாற்றுச் சமன்பாடு	கேம்பிரிட்ஜ் சமன்பாடு
1. பணத்தின் மாற்றுச் சமன்பாடு பணிக்கு சிறப்பிடம் அளிக்கிறது (Money on the wings)	1. பணத்தின் மதிப்பு, நிலைக்களன் (Store of Value) அம்சத்திற்குச் சிறப்பிடம் அளிக்கிறது.
2. எல்லாப் பொருட்களின் விலையும் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது.	2. நுகர்வுக்கு வரும் பொருட்களின் விலை மட்டும் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது.
3. தேவைப் பகுதியில், மாற்றிக் கொள்ளப்படும் பொருட்கள் மட்டும் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது. (T)	3. நாட்டின் உண்மை வருவாய் காட்டப் படுகின்றது. (R)
4. பணத்தின் புழக்க வேகம் காட்டப்பட்டுள்ளது. (V & V_1)	4. இருப்புப் பணம் மட்டும் காட்டப்படுகின்றது. (K)
5. வாணியத்திற்காகப் பணம் தேவைப்படுகிறது.	5. நீர்மை விருப்பத்தின் காரணமாகப் பணம் தேவைப்படுகிறது.
6. இங்கு V .	6. இங்கு K .

(அதாவது பிஷரின் சமன்பாட்டில் வரும் V ம் கேம்பிரிட்ஜ் சமன்பாட்டில் வரும் K ம் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்டவை).

கோட்பாட்டின் உயர்வு :

பிஷரின் சமன்பாட்டைக் காட்டிலும் கேம்பிரிட்ஜ் சமன்பாடு கீழ்க்கண்ட காரணங்களினால் ஒரு படி உயர்ந்தது என கூறலாம் :

- அ) பிஷர், தனது சமன்பாட்டில் பணத்தின் அளிப்பு, தேவை ஆகிய இரண்டுக்கும் இடமளித்தாலும், அவர் முதன்மையிடம் தருவது பணத்தின் அளிப்புக்கு தான். கேம்பிரிட்ஜ் சமன்பாட்டின் கருத்து என்னவெனில், பணத்தின் மதிப்பு அல்லது விலைகள் பணத்தின் அளிப்பினால் மட்டுமின்றி, பணத்தின் தேவை, நாட்டு வருவாய் ஆகியவற்றாலும் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது.
- ஆ) கேம்பிரிட்ஜ் சமன்பாட்டில் நாட்டு வருவாய்க்கும் மக்களின் நீர்மைத் தேவைக்கும் சிறப்பிடம் அளிக்கப்படுகிறது. இத்தகைய நீர்மைத் தேவை என்னும் கருத்தே பின்னர் கெயின்ஸ் வாயிலாக நீர்மை விருப்பம் என்னும் உருவம் பெற்றது.
- இ) கேம்பிரிட்ஜ் சமன்பாட்டின் மூலமாக, நாம் வணிகச் சமூகத்துக்கு ஒரு விளக்கத்தை காண முடிகிறது. மந்தம் நிகழும்போது பணத்தின் மதிப்பு உயர்வதால் மக்களின் நீர்மை விருப்பம் அதிகமாக இருக்கும். மாறாக, முன்னேற்றத்தின்போது பணவீக்கம் ஏற்படுவதால், மக்களின் நீர்மை விருப்பம் குறைவாக இருக்குமென இதன் மூலம் அறியலாம்.
- ஈ) பணத்தின் கழற்சி வேகம் பற்றிய பண்படாத, சிக்கலான சிக்கலைக் கேம்பிரிட்ஜ் சமன்பாடு தவிர்க்கிறது.

குறைகள் :

- 1) பணத்தின் வாங்கும் சக்தியை நுகர்வோர் பொருளின் அடிப்படையில் இக்கோட்பாடு விளக்குகிறது. இது தவறுடையது.
- 2) கிரெளதர் கூற்றுப்படி, "இது வணிகச் சமூகத்தின் ஏற்றத் தாழ்வுக்கான காரணங்களுக்கு மிகவும் திருப்திகரமான விளக்கத்தைத் தரவில்லை".

- 3) இக்கோட்பாடு குறுகிய காலத்தில் விலையில் ஏற்படும் மாற்றத்தை விளக்கவில்லை.
- 4) பணத்தின் மதிப்பில் ஏற்படும் மாற்றத்தை நிர்ணயிக்கும் முக்கியக் காரணிகளான உண்மை வருமானம், சேமிப்பு மற்றும் முதலீடு இவற்றை இக்கோட்பாடு குறிப்பிடவில்லை.

3. சேமிப்பு முதலீட்டுக் கோட்பாடு (Savings and Investment Theory)

முன்னுரை :

பணத்தின் மதிப்பை விளக்க முனைந்த பண அளவுக்கோட்பாடு (Quantity Theory) மிகவும் பழமையான கோட்பாடாகும். இக்கோட்பாடு பணத்தின் அளிப்பில் ஏற்படும் மாற்றமே பண மதிப்பின் மாற்றத்திற்கு அடிப்படைக் காரணம் என்று விளக்குகிறது. ஆனாலும் இக்கோட்பாடு வணிகச் சமூகத்தின் காரணத்தை விளக்கவில்லை. இக்கோட்பாட்டின் கருத்தினை மறுக்கும் இன்றையப் பொருளியல் அறிஞர்கள், பண மதிப்பின் மாற்றத்திற்கு அடிப்படைக் காரணம் வருவாய் மாற்றமே என கூறுகின்றனர். இக்கூற்று, கெயின்ஸ் வெளியிட்ட சேமிப்பு முதலீட்டுக் கோட்பாட்டின் (Savings-Investment Theory) அடிப்படையில் தோன்றுவதாகும். விக்சல் என்னும் வல்லுநரால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட இக்கோட்பாடு, வருவாய்-செலவுக் கோட்பாடு (Income Expenditure approach) என்னும் பெயரைத் தாங்கி அமைந்தது. ஆனால் கெயின்ஸ் இக்கோட்பாட்டிற்கு புதிய பொலிவும் வலிவும் கொடுத்தார்.

கெயின்ஸின் விளக்கம் :

கெயின்ஸ், தனது கோட்பாட்டிற்கு ஒரு அடிப்படையாக, பொருளாதார அமைப்பு என்பது வருவாய்களின் கழற்சிப்போக்கு (Circular flow of incomes) என குறிக்கப்பெறும் என்று கூறுகிறார். ஏனெனில், பொருட்களையும், பணிகளையும் பெறுவதற்காக வருவாய் கரம் விட்டுக் கரம் மாறுகின்றது. அதாவது ஒருவரது செலவு மற்றொருவரது வருவாயாகின்றது. எடுத்துக்காட்டு நாம் ரூ.42 கொடுத்து ஒரு புத்தகம் வாங்கும்போது நமக்கு அது செலவாகவும், விற்போனுக்கு வரவாகவும் இருக்கின்றது. இவ்வாறு சமூகத்தின்

மொத்த வருவாயை நோக்கும்போது ஒரு காலத்தின் வருவாய் அடுத்த காலத்தின் செலவாக மாறுவதைப் பார்க்கலாம்.

கெயின்சின் கருத்துப்படி ஒரு தனிமனிதன் தன் வருவாயை நோக்கும்போது, ஒரு காலத்தின் வருவாய் அடுத்த காலத்தின் செலவாக மாறுவதைப் பார்க்கலாம்.

கெயின்சின் கருத்துப்படி ஒரு தனிமனிதன் தன் வருவாயை இருவிதமாகப் பயன்படுத்தக்கூடும். அதாவது வருவாயின் பெரும்பகுதியை நுகர்வுக்காக செலவிட்டதுபோல, எஞ்சியுள்ளதைச் சேமிக்கக்கூடும். எனவே $Y = C + S$ என்று குறிப்பிடலாம்.

($Y =$ வருவாய், $C =$ நுகர்வுச் செலவு, $S =$ சேமிப்பு)

ஒரு சமுதாயம், தனது வருமானத்தை நுகர்வோர் பொருளிலும் உற்பத்தியாளர் பொருளிலும் செலவழிக்கும். அதாவது மொத்தச் செலவு என்பது நுகர்வுச் செலவு மற்றும் முதலீட்டுச் செலவுக்குச் சமமாகிறது.

எனவே $E = C + I$ (E என்பது செலவைக் குறிக்கும்).

$Y = E$

அதாவது $C + S = C + I$

எனவே $S = I$

அதாவது சேமிப்பு = முதலீடு

வருவாயில் எதிர்மூலாத ஏற்றத்தாழ்வுகள் இருக்குமாயின் அதன் காரணமாக, திட்டமிடப்பட்ட நுகர்வும், திட்டமிடப்பட்ட சேமிப்பும் மாற்றமடையும். அதன் விளைவாக ஏற்றத்தாழ்வோடு கூடிய திட்டமிடப்படாத சேமிப்பு ஏற்படக்கூடும்.

சேமிப்பு, முதலீடு இவற்றில் ஏற்பட்டால் ஏற்படக்கூடிய ஏற்றத்தாழ்வுகள் :

சமூகம் என்பது பலவகைப்பட்ட தனிமனிதர்களைக் கொண்ட ஒரு அமைப்பாகையால், சேமிப்பும், முதலீட்டும் வெவ்வேறு நபர்களால் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. எனவே சேமிப்புக்கும், முதலீட்டுக்கும் இடையே நேரடி தொடர்பு ஏற்படுவதில்லை. அதாவது சேமிப்பாளர்கள்

முதலீடு செய்யும் நோக்கோடு சேமிப்பதில்லை. அவ்வாறே முதலீடு செய்யுமா? சேமிப்பை மட்டும் அடிப்படையாகக் கொண்டு முதலீடு செய்வதில்லை.

சேமிப்பிற்கு பலவகையான நோக்கங்கள் இருக்கக்கூடும். முதுமையில் பாதுகாப்பு, வாரிசுகளுக்குச் சேமித்தல், பிற்காலப் பெரும் செலவுக்கு என அந்நோக்கங்கள் அமையக்கூடும். இங்கு சேமிக்கப்படும் பணம் வங்கிகளில் போடப்படுவதாக எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது. எத்தகைய நோக்கமாயினும் முதலீட்டு நேரடி தொடர்பு இருப்பதில்லை.

முதலீட்டின் பகுதியைப் பொறுத்தபடி, முதலீட்டு வாய்ப்புக்கள், முதலின் உற்பத்தித்திறன் மற்றும் பல சாதகமான சூழ்நிலைகள், முதலீட்டின் அளவை நிர்ணயிக்கின்றன. இதன் விளைவாக முதலீட்டின் அளவு சில சமயங்களில் மொத்தச் சேமிப்பின் அளவிற்கு அதிகமாகவோ, குறைவாகவோ இருக்கக்கூடும். இவ்வாறு சேமிப்பு, முதலீடு இவற்றிற்கிடையே ஏற்படும் ஏற்றத்தாழ்வு மொத்த வருவாயின் அளவை மாற்றி, விளை நிலவரத்தைப் மாற்றுகின்றது.

1. சேமிப்பு முதலீட்டை விட அதிகமாக இருத்தல் ($S > I$) :

இரு வகையில் சேமிப்பானது முதலீட்டைக் காட்டிலும் அதிகமாக இருக்கலாம். 1) சேமிப்பு அதிகமாகும், 2) முதலீட்டு குறைகும். மொத்த வருவாய் மாறாதிருக்க, சேமிப்பு அதிகமானால், நடப்பு நுகர்வுச் செலவுகள் குறைக்கப்பட்டது என்று பொருளாகும். எனவே நுகர்வுப் பொருட்களின் தேவை குறைந்து, அவற்றின் உற்பத்தியும் குறைக்கப்படுகிறது. அதன் மூலமாக நெடுங்கால உற்பத்திப் பொருட்களின் உற்பத்தியும் பாதிக்கப்பட்டு தொழில் மந்தம் ஏற்படக்கூடும். மாறாக, அதிகமாகச் சேமிக்கப்படும் பணமும் முதலீடு செய்யப்படுவதாக வைத்துக் கொள்ளால் இவ்விளைவு குவிக்கப்படும். அங்னது வருவாயும் சேமிப்பும் மாறாதிருக்க, முதலீட்டின் அளவு குறைமூலானால் அதன் மூலமாக ஒரு பகுதியினரின் வருவாய் பாதிக்கப்பட்டு, அவர்களின் நுகர்வுப் பொருட்களின் தேவை குறைமூலானால், மாற்றமோ செய்யின்றது. இதுவும் முதலில் நுகர்வுப் பொருள் உற்பத்தியையும், பின்னர் முதலீட்டின் பொருள் உற்பத்தியையும் பாதிக்கின்றது. அதன் மூலமாக வருவாய் குறைந்து, பொருளாதார மந்தம் துவங்குகிறது.

உண்மைப் பண இருப்பு விளைவும் கடன் பத்திரங்களும் :

உண்மைப் பண இருப்பு விளைவை பொருட்களின் அங்காடியில் மட்டுமின்றி நிதி அங்காடியிலும் காண முடியும். பொருள் அங்காடியில் ஏற்படும் உண்மை இருப்பு விளைவு நேரடி விளைவு ஆகும். நிதி அங்காடியில் ஏற்படும் விளைவு மறைமுக விளைவு ஆகும். பண அளிப்பு கூடி அதனால் உண்மைப் பண இருப்பு கூடும்போது, அளிப்பு கூடி அதனால் உண்மைப் பண இருப்பு கூடும்போது, பொருட்களுக்கு மட்டுமின்றி பல்வேறு நிதி வகையிலான சொத்துக்களுக்கும் தேவை கூடுகிறது. இதனால் பொருட்கள் மற்றும் நிதி நிதிவகையிலான சொத்துக்கள் ஆகியவற்றின் விலைகள் கூடும். நிதி அங்காடியில் பத்திரங்களின் விலைகள் உயரும்போது அவற்றின் வட்டிவீதம் குறைகின்றன. எனவே இப்பத்திரங்களின் மீதுள்ள நாட்டம் குறைந்து மக்கள் அதிகமாக பொருட்களின் மீது செலவு செய்கின்றார்கள். இது பொருட்களின் விலைகளை மேலும் உயர்த்துகின்றன. இவ்வாறு பணத்தின் அளிப்பு கூடி, பொதுவிலைகள் மட்டுமின்றி ஒப்பீட்டு விலைகளும் உயருகின்றன.

இவ்வாறு உண்மைப் பண இருப்பு விளைவு பொருட்களின் அங்காடியில் நேரடியாகவும், நிதி அங்காடியில் மறைமுகமாகவும் செயல்படுகிறது.

உண்மை இருப்பு விளைவும், உட்புறப் பணமும் வெளிப்புறப் பணமும் (Real Balance Effect with inside money and outside money) :

இன்றைய பொருளாதார அமைப்பில் உட்புறப் பணம், வெளிப்புறப் பணம் ஆகிய இரண்டுமே உள்ளன. உட்புறப்பணம் என்பது தனியார் துறையினைக் கொண்ட பொருளாதார அமைப்பினால் உருவாக்கப்படும் பணமாகும். உட்புறப்பணம் என்பது வங்கிகள் மற்றும் வங்கியல்லாத நிதி நிறுவனங்களின் சொத்துக்கள் மற்றும் பொறுப்புக்களைக் குறிக்கும். வங்கிகள் உருவாக்கும் கடன்களும், தனியார் நிறுவனங்களின் கடன் பத்திரங்களும் உட்புறப் பணத்திற்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகும். வெளிப்புறப் பணம் என்பது தனியார் துறை பொருளாதாரத்திற்கு வெளியே அரசு அல்லது மைய வங்கியினால் உருவாக்கப்படும் பணமாகும். டான் பேட்டிள்கினின் அணுகுமுறை வெளிப்புறப் பணத்தைச் சார்ந்ததாகும்.

வெளிப்புறப் பணம் மட்டும் உள்ள ஒரு பொருளாதார அமைப்பில் பண அளிப்பு மாறாமல் இருக்கும்போது, உற்பத்தித்திறன் பெருகினால் விலைமட்டம் குறையும். மாறாக, உற்பத்தித்திறன் மாறாமல் இருக்கும்போது, வெளிப்புறப் பண அளிப்பு பெருகினால் விலைமட்டம் உயரும். ஆனால், பண அளிப்பு பெரும்பகுதி உட்புறப் பணமாக இருந்தால், உண்மை இருப்பு விளைவு ஏற்படாது.

ஒரு பொருளாதார அமைப்பு துவக்க நிலையில் இருக்கும்போது வெளிப்புறப் பணம் மிக அதிகமாக புழக்கத்தில் இருக்கும். பொருளாதார முன்னேற்றம் ஏற்பட்டு, வங்கி மற்றும் வங்கியில்லாத நிதி நிறுவனங்களின் முன்னேற்றம் ஏற்படும்போது, உட்புறப் பணத்தின் அளிப்பு வெளிப்புறப் பணத்தின் அளிப்பைக் காட்டிலும் அதிகமாக இருக்கும். பொதுவாக உட்புறப்பணம், வெளிப்புறப்பணம் ஆகிய இரண்டும் கலந்த ஒரு பொருளாதார அமைப்பில் விலைமட்ட ஏற்றத்தாழ்வுகள் அதிகமாக இருக்கக்கூடும். எனவே, விலை மட்டத்தை நிலைப்படுத்த மேற்கொள்ளப்படும் எந்த ஒரு நடவடிக்கையும் இதனைக் கருத்தில் கொள்வது அவசியமாகும்.

5. மீல்டன் ஃப்ரைட்மனின் பண அளவுக் கோட்பாடு (Milton Friedman's quantity theory of money) (அல்லது)

நவீன பண அளவுக் கோட்பாடு

ஃபிரீட்மன், கேம்பிரிட்ஜ் பொருளியலார் ஆகியோரின் பண அளவுக் கோட்பாடு 1929 ஆம் ஆண்டு வரை பரவலாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு வந்தது. அதன் பின்னர் தோன்றிய பொருளாதார பெருமந்தமும் (1929-33), அதனைத் தொடர்ந்த கீன்சின் பொருளாதாரமும் தொன்மை பணக் கோட்பாட்டின் சிறப்பை குறைத்துவிட்டன. ஆயினும் 1950-லிருந்து பண அளவுக்கோட்பாடு புத்துயிர் பெற்று ஒரு புதிய பொலிவோடு விளங்குகிறது. இதற்குக் காரணமாக இருந்தவர்கள் சிகாகோ பல்கலைக்கழகத்தின் சார்ந்த மீல்டன் ஃப்ரைட்மன் மற்றும் ஹிப்ரூ பல்கலைக்கழகத்தைச் சார்ந்த டான் பேட்டிள்கினின் (Don Patinkin) என்பவரும் ஆவார்கள்.

ஃப்ரைட்மன் தனது "பண அளவுக் கோட்பாடு - ஒரு மறுஆய்வு (1956) என்ற கட்டுரையில் பண அளவுக் கோட்பாட்டை திருத்தி அமைத்துள்ளார். ஃப்ரைட்மனின் புதிய பண அளவுக் கோட்பாடானது பணம் ஒரு சொத்து என்ற கருத்தை வலியுறுத்துகிறது. இதர சொத்துக்களுக்கு எவ்வாறு தேவை உள்ளதோ, அதே போன்று பணத்திற்கான தேவையும் அமைகிறது என்பதே ஃப்ரைட்மனின் அணுகுமுறையாகும். "பணத்தேவை பற்றிய ஆய்வுடன் பணம் எவ்வாறு பல்வேறு சொத்துக்களில் ஒன்றாகும்" என்பதே புதிய பண அளவுக் கோட்பாட்டின் மையக் கருத்தாகும்.

ஃப்ரைட்மனின் கோட்பாட்டின் முக்கிய கருத்துக்கள் :

ஃப்ரைட்மனின் புதிய பண அளவுக் கோட்பாட்டின் சிறப்பு அம்சங்கள் பின்வருமாறு :

1. பண அளவுக் கோட்பாடானது பணத்திற்கான தேவை பற்றிய ஒரு கோட்பாடாகும். உற்பத்தி அல்லது வருமானம் அல்லது விலைமட்டம் பற்றிய கோட்பாடல்ல.

2. இடையீட்டு கருவியாக பரிவர்த்தனைகளுக்காக (transactions) பணம் தேவைப்படுகிறது. எனவே பணத்தின் அளவிற்கும், விலை மட்டத்திற்கும் நேரடியான விகிதாச்சாரத் தொடர்பு உள்ளது.

3. உண்மை வருமானமானது (Real Income) பணத்தின் தேவையை நிர்ணயிக்கக்கூடிய ஒரு முக்கியமான காரணியாகும். உண்மை வருமானமானது சமுதாயத்தின் பணத்தேவையை பின்வரும் வழிகளில் பாதிக்கிறது :

- உண்மை வருமானமானது மொத்த பரிவர்த்தனைகளின் அளவை நிர்ணயிக்கிறது.
- தலா வருமானம் மாறும்போது மக்களின் வாழ்க்கைத்தரம் மாறுகின்றது. வாழ்க்கைத்தரம் மாறும்போது ரொக்க இருப்பிற்கான விருப்பம் மாறுகின்றது. எனவே உண்மை வருமானம் அதிகரிக்கும்போது அதைவிட அதிகமான வீதத்தில் உண்மை ரொக்க இருப்பு நாட்டம் அதிகரிக்கின்றது.

4. நுகர்வோர் அல்லது உற்பத்தியாளர்களுக்கு பணம் ஒருவகை சொத்தாகவே உள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக உற்பத்தியாளருக்குப் பணம் ஒரு மூலதனப் பொருளாகவும், பிற உற்பத்திக் காரணிகளோடு இணைந்து செயல்படும் ஒரு உற்பத்திக் காரணியாகவும் உள்ளது. எனவே பணத்தேவை பற்றிய கோட்பாடு மூலதனக் கோட்பாட்டில் ஒரு சிறப்பிடம் பெறுகின்றது.

5. பணத்தேவையானது விலை மற்றும் வருமான மட்டங்களால் மட்டும் நிர்ணயிக்கப்படவில்லை. பணத்தின் ரொக்க இருப்பாக வைத்திருக்கும் செலவையும் முக்கியமாகப் பொறுத்ததாகும். ரொக்க இருப்புக்களை வைத்திருக்கும் செலவானது நான்கு காரணிகளைப் பொறுத்ததாகும்.

- விலைமட்டம்
- உண்மை வருமானம்
- பல்வேறு சொத்துக்களிலிருந்து ஈட்டக்கூடிய வட்டிவீதம்
- விலை மாறுதல் எதிர்பார்ப்புகள்

பணத்தேவையை நிர்ணயிக்கும் மேற்கண்ட காரணிகளில் முதல் இரண்டும் பணத்தேவையில் நேரடியான மாற்றத்தை ஏற்படுத்துகிறது. கடைசி இரண்டும் பணத்தேவையில் எதிரான விளைவை ஏற்படுத்துகின்றது. விலைமட்ட மாற்றங்களால் பணத்தேவையில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் அதே விகிதத்திலும், உண்மை வருமான மாற்றங்களால் பணத்தேவையில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் அதற்கு அதிகமான விகிதத்திலும் உள்ளன.

6. பணத்தேவையானது பின்வரும் மூன்று காரணிகளைப் பொறுத்து அமையும் :

- பல வடிவங்களில் ஒருவர் வைத்துக்கொள்ள விரும்பும் சொத்தின் மொத்த அளவு
- சொத்துக்களின் விலையும், அதன் மூலம் கிடைக்கும் வருமானங்களும்
- சொத்துக்கள் வைத்திருப்போரின் விருப்பு வெறுப்புகள்.

7. ஃப்ரைட்மன் கருத்துப்படி ஒருவர் தனது சொத்தை ஐந்து வடிவங்களில் வைத்திருக்கக்கூடும்.

- பணம் (Money - M)
- கடன் பத்திரங்கள் (Bonds - B)
- நிறுவனத்தின் பங்குகள் (Equities - E)
- பொருட்கள் (Physical non-human Goods - G)
- மனித மூலதனம் (Human Capital - H)

பணத்திலிருந்து கிடைக்கும் பயன்பாட்டை (வருமானம்) உச்சப்படுத்த சொத்து வைத்திருப்பவர்கள் சொத்துக்களை பல வடிவங்களில் சேர்க்கின்றனர். பொதுவாக பண இருப்புகள் பாதுகாப்பையும், நீர்மைத் தன்மையையும் தருகின்றன. மாறாக, பிற சொத்துக்கள் வருமானத்தைத் தருகின்றன.

i) பணம் (M), பண வடிவிலேயே ஒரு வருமானத்தை அளிக்கிறது. எடுத்துக்காட்டாக, நிலையான வைப்புகளுக்கு (Fixed Deposits) கிடைக்கும் வட்டியைக் கூறலாம். இத்தகைய வருமானமானது, விலை (P) நிலவரங்களால் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது.

ii) கடன் பத்திரங்களிலிருந்து (B) கிடைக்கும் வருமானமானது வட்டி வீதம் மற்றும் அவைகளின் அங்காடி விலையைப் பொறுத்ததாகும்.

iii) நிறுவனப் பங்குகளிலிருந்து (E) கிடைக்கும் வருமானமானது இலாப ஈவு (Dividend) மற்றும் பங்குகளின் விலை மாற்றங்களைப் பொறுத்ததாகும்.

iv) பொருட்களிலிருந்து (G) கிடைக்கும் வருமானமானது விலைகளின் ஏற்ற இறக்கங்களைப் பொறுத்ததாகும்.

v) மனித மூலதனம் (H) என்பது ஒரு தனி மனிதனின் ஈட்டுத் திறமையைக் குறிக்கிறது. கல்வி மற்றும் பயிற்சிக்காக மக்கள் தங்கள் சொத்துக்களை விற்கின்றனர். இதனால் அவர்களது திறமை அதிகரிப்பதால் எதிர்காலத்தில் அதிக வருவாய் ஈட்டுவர்.

பணச் சார்புத் தேவை (Demand Function for Money):

மேலே விளக்கப்பட்ட பல்வேறு கருத்துக்களை மீட்டன் ஃப்ரைட்மன் ஒருங்கிணைத்து கீழ்வரும் சமன்பாட்டின் மூலம் பணச் சார்புத் தேவையை விவரிக்கின்றார்.

$$\frac{M}{P} = F\left(y, \left(\frac{1}{P} \times \frac{dp}{dt}\right)^w, r_b, r_e, r_m, W, u\right)$$

M - தேவைப்படும் பணத்தின் அளவு

P - பொது விலைமட்டம்

F - வருமானத்தின் அளவு

$P \times \frac{dp}{dt}$ - பொருட்களின் விலைகளில் எதிர்பார்த்த மாற்றங்களும், உண்மைச் சொத்துகளின் மீது எதிர்பார்த்த வருமான வீதமும்.

r_b - கடன் பத்திரங்களிலிருந்து எதிர்பார்த்த வட்டிவீதம்.

r_e - நிறுவனத்தின் பங்குகளிலிருந்து எதிர்பார்த்த வட்டிவீதம்.

r_m - பணத்தின் மீது எதிர்பார்த்த வருமான வீதம்.

W - மனித வடிவமற்ற சொத்துக்களுக்கும், மனித சொத்துக்களுக்கும் உள்ள விகிதம்.

பணக்கொள்கையின் பங்கு (Role of Monetary Policy):

பணக்கொள்கையானது பின்வரும் பணிகளை ஆற்ற வேண்டும் என ஃப்ரைட்மன் கருதுகின்றார் :

1. பணமானது பொருளாதாரச் சிக்கல்களுக்கு அடிகோலுகிறது. இதனை முறையான பணக்கொள்கை மூலம் தடுக்க முடியும்.

2. பண அளவுப் பெருக்கம் ஒரே சீராக இருந்தால் பணமானது பொருளாதாரத்தை நிலைப்படுத்த உதவும்.

3. பிற வழிகளிலிருந்து தோன்றிப் பொருளாதாரத்தைப் பாதிக்கக்கூடிய பெரும் சிக்கல்களையும் பணக் கொள்கையால் தடுக்க இயலும்.